

OBÁVAM SA,
ŽE TU MÁTE
DRAKY

PETER S. BEACLE

Obávam sa,
že tu máte
draky

Peter S. Beagle

je autorom kníh:

POSLEDNÝ JEDNOROŽEC

CESTA DOMOV

Dve novely zo sveta románu

Posledný jednorožec

Obávam sa, že tu máte draky

Peter S. Beagle

preložila

Lucia Nižníková Kollárová

slovarť

I'm Afraid You've Got Dragons

Copyright © 2024 by Peter S. Beagle

All rights reserved.

Translation © Lucia Nižníková Kollárová 2025

Illustrations © Kaja Barylka 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2025

ISBN 978-80-556-6926-7

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Peter S. Beagle – I'm Afraid You've Got Dragons*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve SAGA PRESS, an imprint of Simon & Schuster, LLC, New York 2024, preložila Lucia Nižníková Kollárová.

Návrh obálky a ilustrácie Kaja Barylka

Zodpovedná redaktorka Eva Piarová

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,

Bojnická 10, 831 04 Bratislava, v roku 2025.

Sadzbza Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčením pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

pobox@slovart.sk

*Tento príbeh je pre Jenellu DuRousseauovú,
nech je kdekoľvek,
vždy a navždy.*

*Ale keďže, z mnohých dôvodov,
by sa bez pomoci mojej drahej priateľky Kathleen Huntovej
k nikomu nedostal,
túto knihu venujem aj jej.*

PROLÓG

VAROVANIE PRIŠLO V PODOBE MOHUTNÉHO VETRA, náhleho a studeného, ktorý sa z hôr na západe prihnal v dokonale jasný a bezoblačný letný deň. Spolu s ním pritiahli aj uhliari, traperi a ostatní obyvatelia lesov – drevorubači, pastieri svíň, bylinkárky, dokonca aj zriedkavý pustovník a ešte zriedkavejší vyhnanec –, všetci sa ponáhľali vyhľadať útočisko v blízkej dedine. Dedinčania ich ochotne prijali a tešili sa, že majú viac rúk, čo pomôžu napochytro zabarikádovať dvere, okná, terasy a pivnice a povešať kamene na odkvapy a okraje slamených striech v nádeji, že sa podarí udržať domčeky na zemi proti sile vzmáhajúceho sa vetra. Pri práci sa zároveň modlili, aby to bol naozaj iba vietor.

Tri dedinské vedmy – v meste by ich mali až sedem – boli jediné obyvateľky, ktoré sa odvážili postaviť na nechránené miesto na poliach rozprestierajúcich sa na konci dediny s výhľadom na hory. Vlasy a šaty im za chrbtom plieskali

v prudkom vetre, zatiaľ čo ony pozorovali les, ktorý sa ohýbal a šklbal, akoby ho vykrúcali neviditeľné ruky. Vzduch zhustol prachom, vetvičkami aj potrhaným lístím a napriek silnejúcemu kvíleniu bolo počuť, ako na stromoch praskajú konáre a štiepia sa so zvukom pripomínajúcim družgot kostí.

Vedmy to celé sledovali, starostili sa a nahlas uvažovali.

„Toto nie je búrka,“ poznamenala Uska, najmladšia z trojice, a jediným zdravým okom pozorovala podivne jasnú oblohu. „Monarchovia sa vracajú.“

„Nezmysel,“ zahriakla ju Džairi. Vo svojich šesťdesiatich troch rokoch bola od nej o tridsať zím staršia. Nikdy nepremeškala príležitosť v náznakoch utrúsiť, že Uska sa stala vedmou priskoro a bez dostatočne prísneho preskúšania. „Monarchovia odtiahli dávno predtým, ako si sa narodila, a žiaden z ich potomkov by toto nedokázal. Okrem toho, vietor je studený. Ja si monarchov pamätám. Pri ich prelete býval vzduch vždycky horúci, taký horúci, že sa takmer nedalo nadýchnuť, akoby mali krídla zhotovené z ukradnutého slnka. Toto besnenie má pôvod kdesi inde. Možno je to odľahlý posun zeme alebo mora, ktorého ozvena k nám prichádza z diaľky. Sledujte, otrasie sa a zmizne.“

„Aký nápor či príliv, bez ohľadu na vzdialenosť, dokáže kmásať stromy a nedotýkať sa pritom oblohy? Sú to monarchovia. Mali by sme zapáliť vatry, aby si nás všimli a vyhli sa dedine. Musíme pripraviť runové šípy, požiadať ich o odpustenie a poprosiť, aby nás obišli.“

„Si mladá a hlúpa, ničomu nerozumieš.“ Džairi sa ani ne snažila skryť opovrhnutie. „Svet je plný záhad. Nie je tak, Bruga?“

Najstaršia vedma zdvihla kostnatú ruku a jemne ňou zakývala sem a tam: mohlo to znamenať áno aj nie. Pokožku mala vekom skoro priesvitnú. Zamračila sa na svoje spoločníčky a dvakrát sa nadýchla, chystajúc sa prehovoriť, ale skôr než sa tak stalo, vplyvom spleti bočných prúdov vzduch ustrnul. V náhlom tichu k nim od lesa doľahol celkom iný zvuk: hlboký, temný hukot, dvíhal sa a klesal vo vlnách, zdalo sa, akoby ho vytváralo mnoho rôznych tónov, ktoré sa miešali a vzájomne prelínali. Keď sa potom znova strhol vietor, zvuk otupel, ale stále ho počuli, čoraz hlasnejšie. Bolo to, akoby *niekto* osedlal všetky blesky sveta a hnal ich na dedinu.

Brugin neochvejný postoj a neskalený zrak popierali prežitie roky, ktoré si pamätala len ona. Lenže neistota jej podfarbila hlas a táto zmena v pevnej kostre ich hierarchie vystrašila jej poslucháčky viac, než by boli ochotné jedna pred druhou priznať.

„Vystrel svoje šípy, sestra, ak v tom vidíš nejaký význam. Zapál vaty, ak to chceš. A ty, Džairi, ktorá tak nerozvážne odmietaš, čo je neznáme, a úzkostlivo sa usiluješ utíšiť vlastné nepokojné myšlienky: nemyslím si, že na tomto sa budeme smiať. Dnes večer, zajtra ani nikdy v budúcnosti.“

Víchrica sa nezastaviteľne stupňovala a tri vedmy sa na chvíľu zadívali na dedinu s obavou, že zbadajú, ako sa ohne z kozubov ťahajú hore komínmi, preskakujú zo strechy na strechu a podpaľujú obydlia. Nijaká katastrofa sa však zatiaľ nediala.

„Svet sa hlasno otočil v spánku ako dieťa vyrušené v koľíske, zmieta sa a plače, aby zabudlo na sny, ktoré ho znepokojili. Tentoraz to nie sú monarchovia, ktorí prichádzajú,

aby nám ublížili vo svojej nekonečnej ľahostajnosti. Čosi iné bolo vypustené, čosi, čo páchne mágiou.“

„Vskutku? *On?* A čo také urobí?“

Keďže Džairi od svojich spoločníčok vyžadovala, aby jej prejavovali náležitú úctu, len zriedka takto otvorene napadla Bruginu autoritu. Ak sa jej niečo nepáčilo, zvyčajne len úkosom zagánila a čosi si rýchlo, nečujne zahundrala popod nos. „Keď teda príde, aby naposledy spochybnil našu údajnú múdrosť, našu legendárnu moc... ako sa mu vzoprieme, sestra moja?“ Oslovenie plné pohŕdania šľahlo a zasiahlo presne tam, kde malo.

Najstaršia vedma sa odmlčala a mlčala tak dlho, že Džairi od nej začala neskrývane cívať a zo všetkých síl sa pritom usilovala nedať najavo strach. Žiadna z nich dovtedy nezažila, že by Brugou lomcoval prudký hnev, a Džairi si zrazu uvedomila, že nechce byť prvá, kto ho okúsi na vlastnej koži. Keď však najstaršia vedma konečne prehovorila, hlas mala taký pokojný, až si Uska pomyslela, že nič desivejšie ešte nepočula. Bruga znechutene potriasla bielou hlavou. „*Urobíme to,*“ povedala, „čo my, vedmy, robíme, vždy keď múdrosť zlyhá. Budeme spievať a čarovať vo všetkých jazykoch, ktoré ovládame, použijeme všetky modlitby a zaklínadlá, aké poznáme, a začarujeme to, čo sa sem blíži, aby nás nechalo na pokoji. Nech sa stane, čo sa má stať. Začnime.“

Spoločne si klakli, lebo Bruginu autorita bola stále dosť silná, aby ich spojila. Veď kam by šli? Čo iné mali robiť?

Spievali a zaklínali celé hodiny, no bez účinku. Cez oblohu stále presvital dostatok slnečných lúčov, o súmraku nemohlo byť ani reči. Pod jej temným stropom besnel vzduch a hukot

OBÁVAM SA, ŽE TU MÁTE DRAKY

z lesov bol čoraz drsnejší a hlasnejší, než svet mohol uniesť. Hoci tri vedmy kričali svoje tajomstvá do náporového vetra, aby utlmili jeho bes, už nepočuli jedna druhú ani samy seba. Neviditeľná sila trhala ich slová na kusy a rozháňala ich po okolí, akoby nikdy nemali formu ani význam.

A potom už nebolo žiadnych slov.

Prvá kapitola

Róbert sníval...

Bol to sen s veľkým S – sníval sa mu tak často, až sa z neho dávno vytratila desivosť a zmenil sa na bezútešne predvídateľný ako všetky tie, v ktorých ho z mesta vyháňal posmievačný, rozrehotaný dav alebo zrazu nahý a ružový ako kreveta klačal pred pekárovou dcérou Violetou-Elizabetou a žiadal ju o ruku. Tak či onak, Sen v ňom zanechal zvláštne vzrušujúci pocit – z akého mrazí –, keď sa prebudil na to, ako naňho z prízie-mia volá matka: „Gaius Aurélius! Gaius Aurélius Konštantín!“

„Nie, teraz nie,“ zamrmal do vankúša a otočil sa v márnej snahe zachytiť aspoň posledné kusky spánku. Lenže to už bola Adelisa na posteli, drobnými tesákmi z neho sťahovala prikrývku a rozdvojeným jazyčkom ho štekľila na uchu. Počul, ako sa nemotorný Fernand škriabe na rozheganú konštrukciu postele, a to znamenalo, že za ním príbehne Lux a nakoniec aj Reynald – úbohý Reynald, ktorý bol vždy a všade posledný.

Zdola sa znova ozvalo volanie: „Gaius Aurélius Konštantín Heliogabalus!“

Chcel zakričať: „Som hore!“, ale kým sa snažil posadiť, iba nezrozumiteľne zakrákal. *Čo bolo v tej novej várke včera u Jarolda?* „Chod' preč, Adelisa, už som hore, som hore... Panebože, som mŕtvy, a predsa bdiem.“ Nad okrajom postele sa zjavila Reynaldova šarlátová hlava a ozval sa prenikavý piskot, ktorým si vynucoval pozornosť. „Reynald, buď *ticho*, nie je mi dobre.“

„Gaius Aurélius Konštantín Heliogabalus Trax, pečiem gaštanové palacinky – ak do dvoch minút nebudeš v kuchyni, hodím ich sviniam!“ Tri prasce, ktoré sa nespokojne rýpali v zemi na malej pastvine za domom, momentálne nepovažovala za o nič väčšie svine ako svojho syna Róberta, ale Odeleta Traxová bola večná optimistka: „A čaká ťa práca, Gaius Aurélius...“

„*Nehovor mi tak!*“ zreval tak hlasno, že sa štyri dráčky rozprchli po izbe. Vyliezol z postele a strnulo sa nasúkal do ťažkého pracovného odevu. Jeho matka mu bola striedavo najlepšia kamarátka a hlavýbôľ oveľa väčší než ten, ktorý ho teraz umáral – niekedy dokonca dokázala zastať obe pozície súčasne –, ale jej kuchyňu by za žiadnych okolností neodmietol.

Adelisa mu vyskočila na plece, keď schádzal po schodoch, pazúriky sa jej šmýkali po veste z dračej kože, ktorú nosieval do práce a ktorej pôvod ona ani ostatné dráčky doteraz nevycítili. Tú vestu aj zvyšok svojho pracovného odevu nenávidel ako žiadny iný kus oblečenia – teda okrem hlúpej zelenej lesníckej čapice, ktorú ho matka nútila nosiť už ako dieťa –, ale jeho zákazníci tomuto ustrojeniu dôverovali, akoby to bol nejaký dôkaz jeho odbornosti, a okrem toho malo pri každo-

dennej robote praktické výhody napriek tomu, že bolo nepříjemne tuhé. Nešikovne natiahol ruku, aby pohladkal neisto usadené dračie mláďa, a zacítil pernatú mäkkosť tmavozeleňých šupín, ktoré ešte aspoň rok nestvrdnú na takmer nepriepustnú pokrývku. *Ženy z dračieho trhu ich majú rady presne také. Muži zasa uprednostňujú jednoročiaky.*

Sadol si k stolu a pri spomienke na dračí trh mu skrútilo žalúdok. Matka stála pri sporáku otočená chrbtom a v to ráno chystala už tretie kolo raňajok. Róbertovi mladší bratia Karolos a Hektor boli dávno preč, plahočili sa s volmi hospodára od susedov, odišli už na úsvite. Patience a Rosamonda zápasili s vlastnými porciami, lebo ako zvyčajne meškali do školy a mali tak naponáhlo, že ho ani nepozdravili.

Róbert svoje mladšie sestry ľúbil, no zároveň im bolestne závidel. Zdalo sa mu nespravodlivé, že dedinské dievčatá dostávali riadne vzdelanie, zatiaľ čo chlapcov už v útlom veku posielali do učenia, a ak mali šťastie tak ako on, čítať a písať sa naučili aspoň doma. Často sestrám nakúkal cez plece, keď si písali úlohy, ony potom žalovali a matka ho od nich odháňala.

Kým Patience a Rosamonda odišli do školy a pri odchode sľúbili matke, že sa budú správať slušne, ale len keď to bude nevyhnutné, Róbert prehodnotil svoj postoj voči nadchádzajúcemu dňu. *Gaštanové palacinky s dokonale chrumkavými okrajmi... sirup z granátových jabĺk... čerstvé mlieko...* možno život predsa len za niečo stojí. Zhltol tretiu porciu a s plnými ústami sa opýtal: „Kto je *objednávateľ*?“ Ľudí, ktorí si ho najímali, nikdy nenazýval *zákazníci*, pretože tento výraz s obľubou používali obchodníci, tí, ktorí niečo predávali, ale neponúkali svoje zručnosti ako službu. Úprimne povedané, jemu to bolo

jedno, ale matke na tom nesmierne záležalo. Až pridobre si uvedomovala, že práca jej zosnulého manžela, a teraz Róbertovo živobytie, ktoré zdedil po otcovi, ich stlačila na najnižšiu priečku strmého a neľútostného spoločenského rebríčka.

„Medwyn a Norvyn, za sýpkou.“ Odeleta sa otočila a zamračila sa, keď uvidela Adelisu na jeho pleci. „Musí to počúvať?“

„Choď pomôcť ostatným, Adelisa,“ povedal Róbert vlúdne. Dračica vyplazila jazyk a roztiahla miniatúrne krídla, ich vnútorná strana sa sfarbila doľalova ako búrkové oblaky, sklzála na podlahu a odcupkala hore schodmi do Róbertovej spálne. Tí štyria mu vždy ráno ustielali posteľ, hoci sa neraz pokúšal prinútiť ich, aby od toho zvyku upustili. Občas sa mu snažili upratať aj vtedy, keď ešte ležal v posteli.

Uistil sa, že mláďa ich už nemôže počuť, a obrátil sa späť k matke. „Medwyn a Norvyn? To bude nepríjemné. Stavím sa, že ide o ďalšieho *Serpens flama vegrandis* – tak im treba. To majú za to, že mi naposledy nedovolili povymetať vajíčka. Koľko je to, päť či šesť sezón po sebe? Človek by čakal, že sa poučia.“

„Tvojho otca nemali radi. Ale teba majú. Možno ich presvedčíš.“

„O tom pochybujem, keďže si obaja vedú účtovné knihy. Sú príliš zaneprázdnení tým, ako sa navzájom podvádžajú, než aby uzavreli výhodnú dohodu, keď im nič nešliape na otlaky. No nič,“ vzdychol si a odsunul stoličku od stola. „Bude aspoň na jedlo a na zvitky pre dvojčatá. Sú aj horšie roboty.“

O čosi neskôr, keď vyšiel z domu, aby si vzal náradie a vyzdvihol Ostvalda, musel sám pred sebou priznať, že veru žiadnu horšiu nepozná.

Druhá kapitola

VELKÁ SIEŇ KRÁSNOHORSKÉHO HRADU BOLA plná princov.

Zaplniť ju kráľovskými synmi nebolo až také ťažké, lebo Veľká sieň v skutočnosti nebola až taká veľká. Keď ju pred štyristo rokmi postavili, ľudia boli vo všeobecnosti menší a okrem toho, hoci Krásnohorský hrad nepochybne zažil lepšie časy, pamätať si ich už nemohol. Kozub, otvorený z oboch strán, bol skonštruovaný tak pozoruhodne, že ste v ňom mohli upiecť býka bez toho, aby sálal teplo na tých, ktorí sa k nemu odvážili pristúpiť povážlivo blízko. Strecha – vysoká ako v katedrále, aj keď výrazne užšia a nie tak elegantne zakrivená – sa za tie roky stala domovom tisícov prelietavých vtákov a o polovicu viac netopierov, čoho nemými svedkami boli popukané a ošarpané portréty kráľovských predkov na stenách. V ich útrobach vrzgali, škripali a suchotali všetky druhy bezmenných škodcov a princovia

sa k sebe tisli na svojich miestach, aby si vytvorili pohodlie, nadobudli sebaistotu a navzájom sa zahriali. Odniekaľ sa ozvalo: „Nekopte ma!“, ale inak to bolo pokojné zhromaždenie a väčšina rozhovorov sa odohrávala formou síce prchkého, no tlmeného sykania. Každý princ sem prišiel z vlastného zištného dôvodu a bol pripravený ostatným nič nedarovať.

„Nie, nemôžete si požičať moju drôtenú košeľu – zožehňte si svoju! Mimochodom, na čo vám je drôtená košeľa?“

„V boji? Chcete mi tvrdiť, že ste sa niekedy ocitli v boji? Vy ste nikdy v žiadnom prekliatom boji neboli!“

„Radšej by ste sa mali vrátiť domov, ste pre ňu príliš nízky. Neznášam – totiž, ona neznáša krpatých chlapcov.“

Princov spravidla nevychovávali ako vzor trpezlivosti. No keďže sa štyria tiesnili na jednej lavici a zožierala ich zúfalá neistota z toho, kto si vylosoval aké poradové číslo, neukazovali sa práve v najlepšom svetle. Podaktorí stratili nádej hneď po príchode, iní, ktorí v hrade vyčkávali už niekoľko dní, si zúfali, či ešte zvládnu vyzeráť dostatočne reprezentatívne. No a tí najzúfalejší rovno vyvesili bielu vlajku, inak sa to nazvať ani nedalo.

„Kto je ten chlapík? Ten vysoký s výraznými lícnymi kosťami... niežeby ma zaujímal jeho výzor, vôbec nie...“

„Včera ste spali v izbe pre služobníctvo? Mňa dali do komory, mal som ju skoro celú pre seba...“

„Ale ja som spal v posteli! No, bola to skôr lavica...“

Dobré mravy sa v čase obliehania nevyhnutne rozplynú, a to najmä vtedy, keď si agresor uvedomí, že múry, ktoré majú byť dobyté, sú jeho vlastné. V tej chvíli sa môže rozhor-

čiť aj ten najstarší syn a začať pochybovať o zmysle kráľovského zámeru a požehnanosti svojho predurčeného osudu.

„Nechápem, prečo to tu vôbec nazývajú kráľovstvo. U nás sú aj najodľahlejšie panstvá väčšie ako toto...”

„My máme väčšie ešte aj dvory...”

„Tak ako princezná, ak je aspoň trochu podobná tej, o ktorú som sa pred týždňom uchádzal v Malbruku... och. Ach, bože!”

„Ach, BOŽE!”

Vtedy do Veľkej siene vošla princezná Cerisa a konečne udelila dar svojej prítomnosti tohtomesačnému zhromaždeniu princov. Sprevádzal ju len hradný správca, nízky zavalitý muž, ktorý vždy pôsobil naštvanejšie, než v skutočnosti bol, a vedel to využiť vo svoj prospech. Niesol si štós pergamenov a uhlíkové pierko.

Čakajúci princovia sa zdvihli z lavíc ako jeden tvor, horlivo sa usmievali princezniným smerom a popritom si chvatne naprávali stužky, gombíky, medailóny, ozdoby, ornamenty, epolety a perá, ktoré bolo najviac vidieť. Jeden sa pokúšal vytiahnuť si otcove najlepšie slávnostné podväzkové pásy zdobené perlami z ustríc na mieste, odkiaľ skĺzli, ale nestihol to, a ďalší si očividne nevšimol, že mu klobúk nezakrýva plešinu.

Nikto z nich neprehovoril. Pravidlá slušného správania boli za týchto okolností nekompromisné a ticho mohla prerušiť len princezná, nech by trvalo akokoľvek dlho. Preto iba v ich hlavách, v rôznych jazykoch, bzučali ako odvážna lutna variácie jedinej myšlienky: *Goe/God/Gott/Mon Dieu/Dobrá bože, tá je neskutočne úchvatná!* Nanešťastie pre nich to princezná dobre vedela a viac ju to otravovalo, než tešilo.

Cerisa sa usadila na jedinej pohodlnej stoličke vo Veľkej sieni, ktorá stála na pódiu vyvýšenom tak akurát, aby dobre dovidela na všetkých svojich nápadníkov. Správca zaujal miesto v stoji po jej boku, pergamen a pierko pripravené.

Po dokonale vypočítanej pauze, aby mal ten moment správny účinok, princezná prehovorila. Jej hlas bol tichý a hrejivý, jasný a – bola dobre trénovaná – nie príliš pobavený, keď vyriekla: „Dobré ráno, páni. Má, prosím, každý svoje číslo?“

Všetci mali, napriek tomu sa zdvihla vlna mrmlania, nohy dupotali a šuchotali, každý hľadal svoje miesto v rade. Cerisa trpezlivo čakala, kým v miestnosti znova zavládne aký-taký pokoj a princovia sa zoradia na prehliadku. Prvý bol mladý muž s výraznými lícnymi kosťami, druhorodený syn kráľa Denisa z Landoaku.

Volal sa Lukan. Bol vysoký, pekný, úprimný, so širokými plecami a štíhlym driekom, dobre upravený a obdarený mozgom kvaky; výnimočne líčne kosti na ňom boli nanešťastie to najvýnimočnejšie. Ani jej prvé dve vety – jednoduché, zahrievacie otázky, ktorými Cerisa zvyčajne začínala tieto stretnutia, ako „Máte koňa?“ a „Ach, ako sa volá?“ – ho nezbavili zmätenosti a nerozviazali mu jazyk. Nič iné od neho neočakávala, napriek tomu si ho zdvorilo vypočula, potom sa smutne usmiala a vycibreným pohybom ruky ho poslala na koniec zhromaždenia. Vtedy v hlbokom zúfalstve konečne našiel hlas a vykrikol: „Princezná, v Garialských horách som zabil mantikoru, a to len preto, aby som vzdal hold vášmu menu. Momentálne ju vypchávajú a inštalujú, ale ak počkáte, dám ju poslať priamo...“

Veľká sieň sa naplnila posmešnými výkrikmi: „Och, ty klamár!“ „To si nedokázal!“ „Vypchaté mantikory, dvanásť pencí

za kus!“ „Čo si urobil – unudil ju na smrť?“ Princ Lukan odišiel s hanbou a ponížený a v Krásnohorskom kráľovstve ho už nikdy nikto nevidel.

Správca nepatrne pokýval hlavou princovi na rozlúčku, pritlačil pierko na pergamen a preškrtol jeho meno.

A tak to šlo ďalej, princovia sa predstavovali jeden za druhým. Cerisa pretrpela pravidelnú audienciu s obvyklou gráciou, ani jediný raz nepodľahla nutkaniu dať tomu či onomu nápadníkovi najavo, čo si naozaj myslí o jeho víťazstve nad dvanásťčlennou tlupou záhadne vycvičených zabijakov – alebo vlčou svorkou – či stovkou ozbrojených žoldnierov; a to isté platilo aj pre vystatovačné reči o trezoroch plných pokladov a nezmerných pozemkoch tiahnucich sa do diaľav, pre dômyselné triky či pokusy preukázať svoju zdatnosť na tanečnom parkete (ktoré sa, založené na figúrach neznámych pre hradných hudobníkov, zvyčajne skončili katastrofou už po prvom či druhom kroku). Nie. Ten nápor zvládla s nacvičenou bravúrou, usmievala sa, kým ju nezačali bolieť očarujúce ústa, a aby sa trochu rozptýlila, pošepky si recitovala svoje obľúbené básne... až do okamihu, keď do miestnosti vstúpili jej matka a otec.

Správca spozornel.

„*Attendez!* Ich kráľovské veličenstvá Anton a Helena, kráľ a kráľovná z Krásnohôr!“

Kráľ Anton bol muž nápadnej, impozantnej postavy s vlasmi sivými ako búrka a črtami akoby vytesanými do zvetranej skaly. Na druhej strane, jeho manželka kráľovná bola chudá a bledá, krotkého vzhladu, ktorý naznačoval, že nikdy v živote nevychutnala plnohodnotné jedlo, kvalitný spánok ani